

v místě vystavení faktury«, to tím méně, když na objednacím dopisu je mimo to razítko »generální rozesílatelství vinařského panství Mělník a Kurt F., velkoobchodník vínem Liberec«, takže, není-li tu dalšího ústního jednání, nelze jasně seznati, zda byly faktury vystaveny v Mělníku či v Liberci, nelze přisvědčiti. Jednak se tu rekursní soud ocitá v rozporu s obsahem jím citovaných listin, ve kterých shora podtržená spojka a v řečeném razítku a také fakture nepřichází, což pak arci dává adresu zcela jiný a zřetelný smysl, určený úvodními slovy »g e n e r á l n í r o z e s í l a t e l s t v í«, jednak ocitá se rekursní soud v rozporu se zjištěním od první stolice dle Šu 498 c. ř. s. osvojeným, podle kterého faktura vystavena byla v Liberci a nikoli na Mělníku a v Liberci současně, což by ani nebylo dobře myslitelné.

Čís. 3528.

Byly-li poplatky notáře za projednání pozůstalosti rozvrženy na jednotlivé dědice, nelze uložit zaplacení částek, jež staly se u některých dědiců nedobytnými, dědicům ostatním.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R I 133/24).

Usnesením soudu pozůstalostního byly poplatky notáře, určené na 1441·77 Kč, rozvrženy po částkách 361·44 Kč na všechny čtyry dědice, zaplacený byly však pouze dvěma dědičkami, totiž Alžbětou a Rosálií K-ovými, kdežto druhými dvěma dědičkami částkou 722 Kč 88 h nebyly zaplacený, a úřední exekuce pro tento úhrnný poplatek u obou liknavých dědiček zůstala bezvýslednou. Usnesením o b o u n i ž š í c h s t o l i c bylo nyní zaplacení zbytku 722 Kč 88 h uloženo Alžbětě a Rosalii K-ovým, z důvodů první stolice proto, poněvadž se přihlásily ku pozůstalosti ze zákona výmínečně a tedy spolu s druhými dědici za zaplacení poplatků těch ručí, když zaplacení těchto poplatků z pozůstalostní podstaty samotné nelze přímo docílit, z důvodů druhé stolice proto, poněvadž podle Šu 174 nesp. říz. nelze před splněním všech závazků, dědici uložených, pozůstalost odevzdati a projednání pozůstalosti za skončené prohlásiti, že tedy musilo býti stěžovatelkám nařízeno zaplacení na účet pozůstalosti, a že je zřejmo, že dědicům přísluší, by své nároky z důvodu konaných platů vyrovnali mezi sebou.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu Alžběty a Rosalie K-ových v ten rozum, že změnou usnesení rekursního soudu zrušil usnesení prvního soudu. •

D ů v o d y:

Nedá se upříti, že srovnalými usneseními nižších stolic s hlediska Šu 16 nesp. říz. porušen byl zákon, a že také usnesení tato odporují právoplatnému usnesení soudu pozůstalostního, kterým již byly poplatky notáře, určené částkou 1441 Kč 77 h rozvrženy po částkách

361 Kč 44 h na všechny čtyry dědice. Kdo má zaplatiti poplatky notáře jako soudního komisaře, bylo už řečeným usnesením soudu prvě stolice právoplatně rozhodnuto. Dle Šu 180 not. řádu má býti provedeno dobývání takovýchto poplatků notářových podle předpisů o vymáhání poplatků za soudní úkony, ale může k jich vybrání býti dle Šu 105 jedn. řádu přikročeno teprve tehdy, když je zjištěna platební povinnost právoplatným usnesením soudním. Proto byly správně u soudu prvě stolice poplatky ty v poplatkovém lístku dle shora uvedeného a právoplatného usnesení rozvržené, na jednotlivé dědice rozepsány, na nich pak jednotlivě vymáhány, ale okolnost, že exekuce u dvou dědiců zůstala bezvýslednou, neopravňovala soud prvě stolice, aby dodatečně zaplacení nedobytných poplatků uložil druhým dědicům, neboť, že by dědicové ručili za poplatky projednání pozůstalosti solidárně, jmenovitě, že by také ručili za jejich dobytnost u ostatních spoludědiců, nedá se ze zákona odvoditi, protože takového předpisu nikde v zákoně není. Náklady na projednání pozůstalosti tíží všechny účastníky podle velikosti jich podílů, kterými jsou na pozůstalostním řízení účastněni. Zásada tato vyplývá z patentu ze dne 13. září 1787, čís. 717 sb. z. s., jejímuž obdobnému užití dostalo se potvrzení předpisem Šu 40 c. ř. s. Mínění, že by se dala ručební povinnost spoludědiců za poplatky soudního komisaře odvoditi z předpisu Šu 174 nesp. říz., neobstojí, neboť na tyto poplatky zmíněný předpis vůbec se nevztahuje.

Čís. 3529.

Proti nároku na zaplacení pohledávky v Kč (ve švýc. francích) nelze započtením uplatňovati vzájemnou pohledávku na efektivní marky s případným náhradním nárokem pro škodu z poklesu kursu marek.

Náhradu škody z poklesu měny dlužno počítati podle rozdílu kursu v den splatnosti a v den skutečného placení.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv I 1320/23).

Žalobě o zaplacení 5·82 šv. fr. a 6560·17 Kč procesní soud prvě stolice vyhověl, a uznal po právu žalovanou započtením namítanou vzájemnou pohledávku 7352 Kč 24 h do výše 3473 Kč 09 h. Odvolací soud neuznal započtením namítané pohledávky po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V dovolacím řízení není sporno, že žalující firmě přísluší proti žalované pohledávka šv. fr. 5·82 a Kč 6560·17 se 6% úroky od 18. října 1922. Žalovaná má proti žalobkyni pohledávku něm. mk. 7658·40 s přísl., splatných efektivně v německých markách, jak odvolací soud správně vyložil. Žalovaná jest tedy povinna, zaplatiti žalobkyni